

Sygn. akt IV K 298/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 24.06.2014 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Słowiok-Janus

Protokolant: Agnieszka Kot

w na rozprawie w dniu 24.06.2014 r. w W.

w sprawie przeciwko **J. Ś.**, ur. (...) w J., syna M. i W. zd. G.

oskarżonemu o to,

że w dniu 11 marca 2014 roku na ul. (...) w W. kierował samochodem marki O. o numerze rej. (...) pomimo prawomocnego zakazu sądowego, wydanego przez Sąd Rejonowy Warszawa-Ż. sygn. akt IIIK-531/12,

tj. o czyn z art. 244 kk

orzeka

1. oskarżonego J. Ś. w ramach zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 11 marca 2014 roku kierując samochodem marki O. o numerze rej. (...) na ul. (...) w W. nie zastosował się do orzeczonego dnia 20 maja 2013r. przez Sąd Rejonowy Warszawa-Ż. w W. sygn. akt III K 531/12 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat tj. czynu z art. 244 § 1 kk i za to na podstawie art. 244 § 1 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk orzeczoną w punkcie 1. sentencji karę pozbawienia wolności zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza J. Ś. karę 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,
4. zasądza od oskarżonego J. Ś. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 640 (sześciuset czterdziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 570 (pięćset siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

IV K 298/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2014 roku ok. godz. 06:10 na ulicy (...) funkcjonariusze policji w ramach prowadzonej (...) zatrzymali do kontroli drogowej samochód osobowy marki O. o nr rej. (...), który prowadził J. Ś., jadąc do pracy. Podczas kontroli kierujący nie okazał prawa jazdy, oznajmiając, że dokument został zatrzymany przez policję.

Po weryfikacji J. Ś. w policyjnej bazie danych funkcjonariusze stwierdzili, że J. Ś. posiada zakaz prowadzenia pojazdów obowiązujący od 28.05.2013 r. do 28.05.2018 r. na kategorii prawa jazdy A, B, C, D, E, T+AM+A2 orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W.. Kierowca został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, J. Ś. był trzeźwy.

J. Ś. na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W. z dn. 20 maja 2013 r. sygn. akt. III K 531/12, prawomocnego z dniem 28.05.2013 r. został skazany za czyn z art. 178a § 1 i 4 kk na karę dwóch lat pobawienia wolności z warunkowym zawieszaniem na okres 5 (pięciu) lat próby. Ponadto orzeczono wobec J. Ś. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego J. Ś. (k.43), zeznań świadka T. D. (k.4, 44), odpisu wyroku (k. 35-36), danych o karalności (k.37-39).

Oskarżony J. Ś. przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że 11 marca 2014 roku musiał podjechać do pracy na Ul. (...). Wskazał, że pracuje w budownictwie. Tego dnia chciał być wcześniej na budowie, przed pracownikami ponieważ „była afera”, że w szkole użyto szkodliwego materiału. Poprzednim razem był wypadek na budowie i przyjechał pół godziny za późno i człowiek zginął. Dodał także, że ma problemy ze zdrowiem i jak podał : „czasami dwa miesiące nie stoję”.

Oskarżony J. Ś. urodził się (...) w J. obecnie mieszka w W., jest żonaty, posiada pięcioro dzieci w wieku 38, 36, 34, 26, 23 lat, ma wykształcenie średnie, zawód wyuczony – technik ogólnobudowlany, prowadzi własną działalność gospodarczą - Zakład Budowlany, uzyskuje dochody 3000-3500 zł miesięcznie, na utrzymaniu jedno dziecko, nie leczył się odwykowo, nie leczył się psychiatrycznie, był karany wyrokiem: Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W., 17 maja 2011 r., sygn. akt XIV K 343/11 za czyn z art. 178a § 1 k.k., Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W., 01 lutego 2013 r., sygn. akt. VIII K 670/11 za czyn z art. 278a § 1 k.k., Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W., 20 maja 2013 r., sygn. akt III K 531/12 za czyn z art. 178a § 4 k.k.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom oskarżonego J. Ś., w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jego wyjaśnienia były spójne, logiczne i nie zawierały sprzeczności. Należało ponadto zauważyć, że wyjaśnienia złożone przez J. Ś. znalazły swoje potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariusza Policji: T. D.. Z tych przyczyn wyjaśnienia J. Ś. należało uznać za wiarygodne.

Sąd dał również wiarę zeznaniom funkcjonariusza Policji T. D., dokonującego kontroli oskarżonego. Zeznania jego były zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego oraz znajdowały potwierdzenie w odpisie wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W., co do orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów. Ponadto nie było żadnych obiektywnych powodów, aby odmówić im wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż oskarżony J. Ś. swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 244 k.k., zgodnie, z którym, ten kto (...) nie stosuje się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów (...), podlega karze przewidzianej w tym przepisie.

Oczywistym jest bowiem, że oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny w dniu 11 marca 2014 r. nie zastosował się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W. dnia 20 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt IV K 531/12. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 28 maja 2013 r. i orzeczono nim wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat. A zatem oskarżony, prowadząc dnia 11 marca 2014 r. tj. w okresie obowiązywania w/w zakazu pojazd mechaniczny, za którego bezsprzecznie należy uznać samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 244 k.k.

Oczywistym jest również, że oskarżony wiedział o tym, iż zakaz ten został wobec niego orzeczony i obowiązywał w dniu zdarzenia. Powyższe stwierdził w dniu zatrzymania w obecności funkcjonariusz policji i potwierdził powyższe przed sądem.

Nie ulega, więc wątpliwości, iż zachowaniem swoim wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 244 k.k.

Odnosząc się do wymiaru orzeczonej oskarżonemu kary, Sąd orzekł wobec oskarżonego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W zakresie wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w treści przepisu art. 53 k.k., uwzględniając stopień społecznej szkodliwości, bacząc by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu wymiar kary adekwatny jest do stopnia winy oskarżonego, jego motywacji, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa.

Przy ustalaniu stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra. Przystępstwo popełnione przez oskarżonego wyrządzone zostało przeciwko dobru jakim jest wymiar sprawiedliwości, a w ramach tego zapewnienie wykonania orzeczeń sądu.

Sąd wziął tu również pod uwagę wagę naruszonych przez oskarżonego obowiązków. Nie sposób nie dostrzec, że oskarżony generalnie przestrzegał orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zaś przedmiotowe zdarzenie miało charakter incydentalny. Powyższe znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, w których podał, że wyjątkowo tego dnia jechał samochodem. Jak bowiem podał na rozprawie normalnie nie jeździ samochodem. Sąd miał na uwadze również zły stan zdrowia oskarżonego, który czasami przez dwa miesiące nie wstaje. Ponadto brak jest bowiem informacji w danych o karalności o skazaniach za podobne przestępstwa. Zasadnym jest również podnieść, iż oskarżony kierował samochodem mimo orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyjątkowego powodu. Jak podał na budowie, którą nadzorował, okazało się, że użyto szkodliwego materiału. Chciał jak najszybciej znaleźć się na miejscu aby uniknąć negatywnych konsekwencji, mając na uwadze wcześniejsze doświadczenia, o których mówił przed sądem.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości sąd miał na uwadze również sposób i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Tu wskazać należy, że oskarżony zatrzymany został na niezbyt ruchliwej drodze, o godz. 05.00 tj. w godzinach, w których natężenie ruchu jest nieznaczne, co świadczy o tym, że stopień naruszenia przez oskarżonego orzeczonego wobec niego zakazu nie był znaczny.

Sąd wziął pod uwagę również dotychczasową karalność oskarżonego a także fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia rzucanego mu czynu.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do wniosku, iż kara pozbawienia wolności we wskazanym powyżej wymiarze będzie stanowić sprawiedliwą odpłatę za popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa.

Orzekając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze, Sąd zdecydował o warunkowym jej zawieszeniu,

Ustawodawca w art. 58 § 1 wskazuje, iż w przypadku sankcji określonej alternatywnie na pierwszeństwo stosowania kar nieizolacyjnych przed karą bezwarunkowego pozbawienia wolności i wprowadzając zasadę stosowania kary najmniejszej z wystarczających. Dlatego zwłaszcza w odniesieniu do kar najsurowszych, sąd powinien wyczerpująco rozważyć, a następnie szczegółowo uzasadnić, dlaczego konieczna jest trwała izolacja sprawcy. (por. np. w tej mierze wyrok SA w Lublinie z dnia 13 kwietnia 2011 r., II AKa 59/11, LEX nr 895935). Bezwzględna kara pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (ultima ratio), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny "nie może spełnić celów kary" .

W ocenie sądu w stosunku do oskarżonego zachodzi podstawa do skorzystania z instytucji probacyjnej w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Podstawową przesłanką skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności jest prawdopodobieństwo, że oskarżony pomimo zawieszenia wykonania kary nie powróci więcej na drogę przestępstwa. Co prawda oskarżony był dotychczas trzykrotnie karany, nie mniej czyny, za które został prawomocnie skazany nie były czynami o wysokim stopniu społecznej szkodliwości i winy. Oskarżony był dwukrotnie karany za czyn z art. 178a§ 1 kk i raz za czyn z art. 278 § 1 kk. Nie mniej jednak nie można tracić z pola widzenia właściwości i warunków osobistych oskarżonego. Oskarżony ma obecnie 60 lat, i prowadzi ustabilizowany tryb życia. Ma żonę i 5 dzieci, z czego tylko jedno pozostaje na jego utrzymaniu. Prowadzi też własną działalność gospodarczą, z której otrzymuje dość wysokie dochody. Wspomnieć też należy o jego złym stanie zdrowia, który uniemożliwia mu czasami poruszanie się przez okres do 2 miesięcy. Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności brak jest podstaw do przyjęcia, iż jest on na tyle niepoprawnym, ustawicznie naruszającym porządek prawny przestępcą, względem, którego należałoby orzec bezwzględną karę pozbawienia wolności. W ocenie Sądu dotychczasowa postawa oskarżonego, pomimo jego uprzedniej karalności, pozwala przypuszczać, iż nie jest on jednostką zdemoralizowaną i w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego, a czyn, za który został skazany więcej się nie powtórzy. Dlatego też Sąd uznał, że oskarżony zasługuje na warunkowe zawieszenie wykonania kary, a mając na uwadze czyn, którego dopuścił się oskarżony oraz jego dotychczasową karalność, Sąd okres próby wyznaczył na okres maksymalny - pięć lat, uznając, że będzie to wystarczający okres czasu, aby oskarżony zrozumiał bezprawność swojego zachowania, wyciągnął wnioski na przyszłość i zmienił swoje postępowanie powstrzymując się od popełniania kolejnych przestępstw. Pamiętać też należy jednak, że w przypadku popełnienia przez oskarżonego w okresie próby kolejnego przestępstwa będzie on musiał ponieść konsekwencje tego postępowania i liczyć się z tym, że zostanie zarządzone wykonanie orzeczonej wyrokiem kary. Ta perspektywa winna powstrzymać oskarżonego od popełnienia kolejnych przestępstw.

Aby oskarżony odczuł jakąkolwiek dolegliwość za swoje zachowanie sąd orzekł wobec niego karę grzywny, w wymiarze 90 stawek dziennych po 50 zł każda. Przy ustalaniu ilości stawek dziennych sąd miał uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu opisany wyżej. Zaś przy ustalaniu wysokości stawki dziennej sąd miał uwadze warunki i możliwości finansowe oskarżonego. Tu sąd uwzględnił dochody miesięczne oskarżonego oraz ilość osób pozostających na jego utrzymaniu.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o przepis art. 627 kpk.